

РЕШЕНИЕ

№ 1032

гр. Пловдив, 14.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XIV СЪСТАВ, в публично заседание на шест юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анна Ив. Иванова

Членове: Радослав П. Радев
Иван Ал. Анастасов

при участието на секретаря Валентина П. Василева
като разгледа докладваното от Анна Ив. Иванова Въззивно гражданско дело
№ 20225300501334 по описа за 2022 година

Производството е въззивно по жалба на В. А. З. с ЕГН: ***** от гр.*****, чрез пълномощника си адв.Б.Б. – служебен защитник против решение №794 от 14.03.2022 г., постановено по гр.д.N7303/2021 г. на ПРС, Х гр.с., с което е осъдена ответницата да предаде на основание чл. 243 ЗЗД на ищцата държането на следния недвижим имот: апартамент № 6 на адрес гр. *****, със застроена площ 106,53 кв.м. с идентификатор 56784.518.1176.1.6, ведно с принадлежащите части – изба №12 с площ 10 кв.м., както и 2,17 % ид. ч. от общите части на сградата и правото на строеж върху поземления имот и е осъдена да заплати разноските на ищеца по делото. Моли да се отмени решението на РС и да се отхвърли предявения иск.Претендира разноски.

Въззиваемата страна – Ф. Н. П. с ЕГН ***** от гр. ***** чрез мл.адв.С.Н. - моли жалбата да се отхвърли. Претендира разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Предявен е иск с пр. осн.чл.249,ал.2 ЗЗД във вр.чл.243 от ЗЗД.

В ИМ ищцата твърди, че е дала съгласието си ответницата да ползува

недвижим имот – апартамент, находящ се в гр.***** по устен договор за заем за послужване, предоставен ѝ безвъзмездно и без уговорен краен срок; с нотариална покана от 08.11.2019 г. ищцата поканила ответницата да освободи имота в 1-месечен срок от получаването ѝ, но тя продължила да го ползува.

Отговор на ИМ от ответницата в срока по чл.131 ГПК е подаден от сл.й защитник; с него се оспорва иска.

Във въззивната жалба са изложени оплаквания срещу решението на РС: че неправилно съдът приел, че е сключен договор за заем за послужване на процесното жилище, като по делото не е доказано сключването на такъв договор. Разпитаните свидетели не били преки свидетели на твърдените в исковата молба факти за сключване на договор за заем за послужване. Не се е доказало, че предмет на договора е именно процесният имот. Не е доказано твърдението, че ответницата разполага със собствено жилище в *****. Счита, че искът е недоказан и се иска да се отмени решението на РС, да се постанови решение, с което да се отхвърли предявения иск и да се присъдят сторените по делото разноски на въззивника.

С отговора на въззивната жалба са изложени съображения, че договорът за заем за послужване е формален, за чието сключване е достатъчно предоставянето на заемната вещ. По делото се счита за доказано сключването на договора за заем от показанията на свидетелите В. и С., които не са присъствали пряко на постигането на уговорка, но и двамата са имали контакти със страните по спора и от поведението им и данните от свидетелските показания може да се направи категоричен извод за възникналото правоотношение по заема за послужване. Видно от представената по делото нотариална покана връщането на заетия апартамент е поискано от ответницата, което се потвърждава от показанията на разпитаните свидетели, които са заявили, че знаят, че Ф. си иска апартамента.

От събраните по делото доказателства се установява следното:

Пред РС е приет НА №*****,д.***** г. за доброволна делба, от който е видно,че в дял на ищцата е поставен и тя е станала изключителен собственик на процесния апартамент, находящ се в гр.*****, ул.“*****”, с ид. №56784.518.1176.1.6.

По делото са разпитани свидетелите М. А. В. – б.р. и З. Г. С. – б.р.

От показанията на разпитания по делото свидетел М. В.– съпруга на брата на ищцата, се установява, че ответниката е бивша съпруга на сина на ищцата; след развода им със съгласието на ищцата процесният апартамент, който се намирал в центъра на гр.Пловдив, „над *****“, бил предоставен на ответницата и внука ѝ – П. – безвъзмездно, до навършване на пълнолетие на детето; след като П. навършил пълнолетие, заминал да учи в А., а в апартамента останали да живеят ответницата и нейната майка; Ф. искала да си получи имота отново и многократно подканяла ответницата да го освободи, но тя продължавала да живее в него.Свидетелката е имала контакти с В. и от нея знае, че е допусната да живее в апартамента от Ф. безвъзмездно, до навършване на пълнолетие на детето П..

Св.3. С. установи, че ответницата и исна на ищцата са се развели през 2002-2003г., след което Ф. дала апартамента си на В., за да живее там със сина си без да плаща наем; знае също, че Ф. сега си е искала от В. да освободи апартамента; свидетелят е видял В. да излиза от процесния апартамент и е говорил с нея през 2021г; тя имала **** салон в К., на около 100-150м от блока; св. е ходил в процесния апаратамент за да помага за слагането на климатик и за да покаже на В. как работи новия ѝ телевизор; знае, че Ф. иска В. да ѝ освободи апартамента.

При така събраните доказателства, съдът намира от правна страна следното:

По иска с пр. осн.чл.249 ЗЗД обстоятелството дали заемодателят е собственик на вещта е ирелевантно и не подлежи на изследване. Ищецът носи доказателствената тежест да установи, че между страните по делото е било постигнато съгласие за безвъзмездно предоставяне на имота за послужване, а заемателят се е задължил да я върне след ползуването, както и че така уговореното представяне в безвъзмездно ползване е било фактически осъществено, което се установи по делото. При доказване на тези обстоятелства, заемателят следва да докаже, че е върнал заетата вещ.

Съдът кредитира показанията на разпитаните по делото свидетели като обективни, убедителни и безпристрастни, тъй като те възпроизвеждат непосредствените си лични впечатления за обстоятелствата по спора от контактите си с ищцата и ответница, познават лично и двете страни и процесния апартамент, поради което следва да се приеме за доказано по

делото, че въззивницата ползува безвъзмездно процесния имот, че същата е допусната в имота от въззиваемата с нейно съгласие, както и че заемополучателката се е задължила да върне вещта.

От приетата по покана, получена от въззивницата лично на 08.11.2019 г. е видно, че заемодателката е поканила заемополучателката да освободи и върне имота в 1-месечен срок. При доказателствена тежест на заемополучателката да докаже, че е върнала зетия имот, същата не е ангажирала такива доказателства, от което следва, че тя продължава да го ползува.

При тези данни съдът намира, че между страните е бил сключен договор за заем за послужване– осъществен е фактическия състав на 243 ЗЗД – налице е фактическо предаване на заемната вещ от заемодателя и задължение на заемополучателя да върне зетата вещ след изтичане на срока на поканата за връщане на вещта – чл.249,ал.2 ЗЗД.

Ето защо съдът приема, че искът е основателен и доказан и следва да се уважи, а решението на РС като правилно и законосъобразно следва да се потвърди. Въззивницата следва да заплати на въззиваемата направените разноски по делото за производството пред ПОС, такива са поискани, но няма данни да са направени, поради което не се присъждат.

Въззивницата следва да заплати ДТ по сметка на ПОС в размер на 30 лв.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №794 от 14.03.2022 г. , постановено по гр.д.N7303/2021 г. на ПРС, Х гр.с.

ОСЪЖДА В. А. З. с ЕГН: ***** от гр.***** да заплати по сметка на ПОС в размер на 30 лв.ДТ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в 1-месечен срок от съобщението.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____